

Nr 8.

Ankom till riksdagens kansli den 20 februari 1923 kl. 1 e. m.

Utlåtande, i anledning av väckt motion om pension och gratifikation åt f. postvaktmästaren hos riksdagens andra kammare E. M. Wistrand.

I en inom andra kammaren av herr *Brännström* jämte två andra av kammarens ledamöter väckt, till bankoutskottet remitterad motion, nr 69, hemställes,

»att riksdagen måtte besluta,

1:o) att till postvaktmästaren *Emil Mauritz Wistrand* må från och med ingången av innevarande kalenderår från riksgäldskontoret under hans återstående livstid årligen utgå en pension å 1,840 kronor;

2:o) att till bemälda *Emil Mauritz Wistrand* såsom gratifikation anvisa ett belopp av 1,000 kronor att utgå från anslaget till riksdags- och revisionskostnader.»

Till stöd för motionen anföres följande:

»Postvaktmästaren hos riksdagens andra kammare; *Emil Mauritz Wistrand*, född den 6 december 1871, anställdes såsom vaktmästare hos kammaren första gången vid början av 1904 års riksdag. Därefter har han vid alla följande riksdagar blivit återvald till dylik befattning, vadan han alltså vid utgången av 1922 års riksdag gjort tjänst åt kammaren vid 24 lagtima och 25 riksmöten. Under riksdagarna har *Wistrands* huvudsakliga göromål varit att sköta ankommande och avgående post, jämväl värdeförsändelserna, att sköta den vidlyftiga inkasseringen av telefonavgifter inom riksdagshuset samt att biträda de olika partierna och grupperna med diverse göromål. Men jämväl mellan riksdagarna har *Wistrand* haft sin sysselsättning i verksamhet, som varit hans tjänst hos riksdagen närstående. Han har tjänstgjort i kommittéer i riksdagshuset och vid kongresser ävensom i klubben för riksdagsmännens räkning, varjämte han under riksdagsmännens resor i olika delar av landet varit rese-sekreterare. Ofta har han haft tio à tolv timmars daglig tjänstgöringstid utan ledighet för sön- och helgdagar. I all sin tjänstgöring har han städse ådagalagt en osviklig plikttröhet jämte flit och duglighet. Nu har han, som icke är eller varit anställd i någon annan statsinstitution än riksdagen, drabbats av sjukdom och är enligt läkarebetyg för framtiden oförmögen till förvärvsarbete. Han är änklung och har två söner, vilka numera uppnått myndig ålder, men med

små inkomster under sin verksamhetstid har han ej kunnat göra några besparingar, och ingen av sönerna är i den ställning, att han kan understödja fadern.

Då undertecknade tro, att riksdagen skulle vilja bereda sin mångårige tjänare hjälp att hålla nöden från dörren, våga vi hos riksdagen hemställa om pension åt Wistrand för hans återstående livstid, räknat från ingången av innevarande kalenderår. Wistrand torde närmast vara att jämföra med expeditionsvakt i statens centrala ämbetsverk, vilka efter avgång från tjänsten vid full pension åtnjuta 1,824 kronor om året. Vi anse att en blivande pension åt Wistrand lämpligen bör sättas till sagda belopp. Till ytterligare hjälp åt Wistrand, som drabbats av sin sjukdom föregående år, hemställa vi jämväl om en gratifikation till honom, en gång för alla, lämpligen med ettusen kronor.»

Vid motionen har i avskrift fogats ett den 28 december 1922 av leg. läkaren N. Holmin utfärdat, så lydande läkarbetyg:

»Att Herr Emil Mauritz Wistrand som vårdas på Stockholms Sjukhem för kronisk njursjukdom som orsakat hjärnblödning medförande partiell halvsidig förlamning kan beräknas vara för framtiden oförmögen till förvärvsarbete intygas på heder och samvete.»

Utskottet.

Av den i ärendet förebragta utredningen framgår, att Wistrand alltsedan år 1904 haft anställning såsom vaktmästare hos riksdagens andra kammare med uppdrag att handhåva bestyret med ankommande och avgående post, inkassera telefonavgifter m. m. Ersättningen till Wistrand i hans egenskap av postvaktmästare har under de senaste åren utgått med 10 kronor om dagen, varjämte han uppburit viss gottgörelse för övriga uppdrag. Liksom andra hos riksdagen anställda personer har Wistrand icke innehaft fast anställning och är således icke berättigad till erhållande av pension. I likhet med motionärerna anser emellertid utskottet vara billigt, att Wistrand, då han nu på grund av iråkad svårartad sjukdom icke längre kan tjänstgöra hos riksdagen, tilldelas något understöd; och synes detta med hänsyn till att Wistrand icke tjänstgjort under hela året och icke heller erlagt några pensionsavgifter samt till det pensionsbelopp, som enligt gällande föreskrifter efter lika lång tjänstgöring skulle beviljas befattningshavare inom statsförvaltningen, böra bestämmas till ett tusen kronor om året, att utgå från och med innevarande års början.

Mot den av motionärerna föreslagna gratifikationen å ett tusen kronor har utskottet icke haft något att erinra.

Såväl understödet som gratifikationen torde böra anvisas att utgå från riksgäldskontoret och påföras anslaget till riksdags- och revisionskostnader samt kostnader för riksdagens hus (XIII: 1).

Utskottet får alltså hemställa,

att riksdagen, i anledning av förevarande motion, II:69. må medgiva, att till förre postvaktmästaren hos riksdagens andra kammare Emil Mauritz Wistrand må av förslagsanslaget till riksdags- och revisionskostnader samt kostnader för riksdagens hus

a) från och med den 1 januari 1923 under hans återstående livstid utgå ett årligt understöd å ett tusen kronor, samt

b) utbetalas en gratifikation å ett tusen kronor.

Stockholm den 20 februari 1923.

På bankoutskottets vägnar:

BERNH. ERIKSSON.

Vid detta ärendes slutbehandling hava närvarit:

av första kammaren: herrar *Gustafsson, Enhörning, Vindahl, Berge, Carlsson* och *Bodin*;

av andra kammaren: herrar *Eriksson* i Grängesberg, *Gustafsson* i Örebro, *Borggren, Bäcklund, Lovén, Janson* i Kungsör, *Lorichs* och *Strindlund*.
